

Anni Albæks prædiken juleaftensdag

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i
Møllevangskirken

Dato

24. december 2022

Sted

Møllevangskirken

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 1, vers 18-25

Livet rummer stjernestunder. Små øjeblikke af klarhed, hvor alt falder i hak – øjeblikke, hvor logik og hjertesprog taler sammen – øjeblikke hvor det storslåede og det mindste får samme vægt. Og alting er som det skal være, og altid har skullet være.

Vi kalder disse øjeblikke for stjernestunder. Det er tidspunkter, hvor livet går op. Hvor vi glemmer os selv, og bare er til stede. Øjeblikke hvor antallet af likes, støv på stuegulvet, inflation og stigende priser får lov at træde en smule i baggrunden, og viger pladsen for noget større. Noget vigtigere.

Stjernestunder er glimt i tilværelsen, der skal minde os om det væsentligste i tilværelsen – om det, vi kan tage med os altid, gemt dybt i vores hjerter.

Jeg tror, at mange ønsker, at hver eneste jul kunne blive sådan en stjernestund. Jeg må indrømme, at jeg selv ønsker det. Vi har en dreng på 6 år hjemme, og jeg ønsker i virkeligheden nok at give min barndomsjul.

Men det pudsige er, at jeg bedst husker den jul, hvor vores komfur gik i stykker, og vi måtte låne overboens komfur. Op og ned ad trapper gik det med kalkunen og sovsen – jeg er ret sikker på, at min mors puls har været høj, og at hun ikke i øjeblikke har nydt det – men efterfølgende blev det en stjernestund. Det blev jo jul, også med et ødelagt komfur; og vi endte, som vi plejede, ved det runde bord i stuen, hvor vi med højtidelige miner spiste måltidet.

En stjernestund behøver ikke være perfekt, men kan være de øjeblikke af

sammenhold og af glæde på trods, som møder os.

Jeg kommer til at tænke på en lidt pudsigt historie, som jeg gerne vil dele med jer. I Indien i Calcutta ligger der en golfbane, som havde et tilbagevendende problem med aber. Aberne var så fascinerede af golfboldene, at de hoppede ind på banen og snuppede dem, og lagde dem helt andre steder end der, hvor de først landende. Man forsøgte mange ting, så disse aber ikke skulle forstyrre spillet – man lagde mad ud til dem, man fyrede advarselsskud af, men lige meget hjalp det. Aberne tog boldene, løb med dem, og kastede dem fra sig igen til stor irritation for golfspillerne. Men så fandt man en løsning, for løses skulle det jo. Man indførte en ny regel til golfreglerne, nemlig den: Spil bolden derfra hvor aben taber bolden.

Det er nok den eneste golfklub i verden med den regel, men den giver mening i Calcutta golfklub.

Livet er som et golfspil, hvor der kan komme en abe og tage vores golfbolde – og lige meget, hvad vi ellers gør – vifter med armene, lægger søde sager ud, eller fyrer skud af, så vil aben tage de bolde. Det er et vilkår, at livet ikke altid går som vi ønsker det eller drømmer om. Men det betyder ikke, at vi ikke kan gøre noget – vi kan nemlig spille bolden derfra, hvor aben taber den igen.

Nogle gange er det, det eneste, vi kan – og der ligger et lille håb gemt i det, når der kommer aber ind i vores liv. Livet rummer muligheder og stjernestunder, aber til trods.

Det siger jeg ret skråsikkert, livet igen og igen viser os, at håbet gror i skyggen – når livet vil brydes med os, så vokser håbet.

Det hører vi om her i kirken, netop i dag, at det skete i de dage, at der udgik en befaling, som alle måtte følge. De skulle tælles, selvom det var meget ubelejligt for en ung, gravid pige fra Nazareth. Men hun måtte spille bolden, derfra hvor aben, havde lagt den. Og hun tog afsted med sin forlovede, og hun endte med at føde i byen Betlehem. Men ikke engang i en seng fødte hun – hun fødte på jorden liggende på halm – i en stald, hvor luften har været tæt af dyrenes ånde. Et sted med den sødlig og skarp duft, der rammer næseborene på enhver, der er gået ind i en stald. Derinde på det snavsede gulv fødte hun sit første barn, som hun, forestiller vi os, har taget imod selv og lagt til sit bryst, som kvinder har

gjort det i tusindvis af år. Kroppen har vidst, hvad den skulle gøre, og hendes skrig har løftet sig mod himlen og op mod den klare stjerne, der på dette tidspunkt i historien, har lyst himlen op. En stjerne så stor og klar, at den har kunnet ses langt væk fra. Vi kalder den stjerne for Betlehems stjernen opkaldt efter den by, hvor Jesus blev født. Stjernen har med sit lys forkyndt, at Gud vil have stjernestunder med sin skabning – med os.

Kvinden i stalden – Maria - fødte Guds søn. Vi kalder dette lille barn for kongesøn, Evigheds Fader og Freds Fyrste. Barnet fik fra fødslen store og betydningsfulde navne, som sømmer sig for et barn født på et slot. Men Guds søn blev født på jorden – helt fysisk. For at vise os, at Gud ville møde mennesker, som vi er. På arbejde, i sorg, syge, i længslen, i håb og drømme. Han mødte os i livet lige der, hvor vi er.

Han kom til os, og kommer stadigvæk til os – for jul handler ikke om alt det, som vi når i juledagene, men om det, der når os. Og Jesus når os. Han kommer til os, og taler om kærlighed og håb, som var det det mest naturlige i verden, og fortæller os, at kærligheden og håbet tilmed er for alle, venner som fjender.

Det er bemærkelsesværdigt, at han talte på den måde, for hans liv var så svært til at begynde med, at man skulle tro, at kærligheden kunne være blevet kvalt fra begyndelsen af.

Jesus blev født i et land, der var besat af et andet land. Hans familie måtte tilmed flygte med ham, da han var spæd, fordi der var en konge, der ville slå ham ihjel. Jesus boede således i et fremmede land den første tid, han levede, indtil hans familie igen turde vende hjem. Jesus var både flygtning og et barn af en besættelse.

Han blev ikke blot født i en stald – hans forudsætninger i livet var hårde.

Men der er også et skæbnefællesskab mellem ham og os – mellem Gud og os. Jesus blev ikke sparet, fordi han var Guds søn – han blev kastet ind i tilværelsen ligesom os.

Og alligevel forkyndte han kærlighedens magt. Ja på trods. For livet er til tider et liv på trods. Et liv, der trods alt der, vi skal kæmpe med, gør os åbne for det smukke i livet. Gør at vi stædigt kan holde fast ved, at kærligheden er større end

hævnen. Lyset er kraftigere end mørket – og at håbet kan få bekymringerne til at mindskes.

Julen er en stjernestund – ikke pga. det, vi når eller ikke når – men fordi julen rummer et budskabet til os. Betlehems stjernen, der lyste for Jesus den nat, lyser nu for os. Husk på det, når I ser stjernen øverst i juletræet – for det er netop Betlehemsstjernen vi sætter der – at lyset kom til verden den dag i form af et lille barn. Der er håb i en verden, hvor fremtiden kan synes sort og dyster. Der er håb, fordi der altid har været håb i mørket. Stjernerne skinner ind i det mørke, og lover os, at Gud er med os, også nu.

Og som englene sang der i mørket den nat, således gentager vi deres sang med ordene:

Ære være Gud i det højeste. Og på jorden fred med mennesker, som har hans velbehag.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-juleaftensdag>